

[Socialministeren.]

blikket beskæftigede husmoderafløserne til rådighed, komme til at udgøre ca. 5 mill. kr. årlig til lønninger, hvortil kommer udgifter til undervisning m. v., ca. 350 000 kr. Herfra vil så gå de indtægter, der fremkommer fra de ikke-ubemidlede familier, der opnår hjælpen. Under forudsætning af, at staten refunderer 40 pct. af udgifterne til lønninger, medens uddannelsesudgifterne afholdes fuldtud af statskassen, kan statens udgifter herefter anslås til omkring 2 mill. kr. for det første år. Efterhånden som der uddannes et stigende antal husmoderafløserne, vil udgifterne stige og vil med et antal husmoderafløserne på 2 000, der skønnes at være det antal, der er behov for, udgøre ca. 3,5 mill. kr. årlig. Samtidig vil staten imidlertid spare de med den nuværende ordning af husmoderafløsningen forbundne udgifter, der for finansåret 1947—48 udgjorde ca. 2,7 mill. kr.

Idet jeg iøvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede finansminister, for at han kan fremsætte det for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1949—50*. Før jeg går over til at omtale selve forslaget, vil jeg gerne gøre nogle mere almindelige bemærkninger om baggrunden for forslagets fremsættelse.

Siden 1940 er indkomstskatterne til staten pålignet i henhold til årlige udskrivningslove, der ikke har medført principielle ændringer i denne beskatning. De skatteforhøjelser, der sidste år måtte anses for nødvendige, blev da også gennemført som tillægsskatter, der så at sige blev lagt oven på de efterhånden normale årlige indkomstskatter. Konstateringen af denne udvikling må dog ikke tages som udtryk for, at jeg anser det bestående skattesystem for tilfredsstillende; jeg har tværtimod tidligere klart ladet forstå, at en revision er nødvendig. Jeg har imidlertid stadig anset det for saglig rigtigt at vente med en mere gennemgribende skattereform, indtil de mange komplicerede spørgsmål, der knytter sig hertil, i deres helhed er gennemarbejdet i skattekommissionen.

Siden jeg sidst forelagde et forslag til udskrivningslov, har skattekommissionen afgivet 1. del af sin betænkning. Som det vil være det høje ting bekendt, indeholder denne del af betænkningen et forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding. Imidlertid har kommissionen endnu ikke afsluttet sit arbejde med så vigtige problemer som f. eks. den kommunale indkomstbeskatning, ejendomsbeskatningen og byrdefordelingen mellem staten og kommunerne, og da alle disse spørgsmål må løses under eet, hvis vi skal nå frem til en virkelig gennemgribende rationalisering af vort skattesystem, har det endnu ikke været muligt at forelægge forslag om en samlet skattereform. Jeg vil imidlertid lægge den største vægt på, at kommissionens arbejde fremskyndes mest muligt, således at der så snart som muligt kan forelægges forslag til et samlet skattelovskompleks til afløsning af den brogede samling af midlertidige love og bestemmelser, vi hidtil har været nødt til at arbejde med. Jeg tror dog, at jeg her må føje til, at det næppe vil være muligt at nå så hurtigt igennem dette arbejde, at jeg allerede i løbet af foråret kan forelægge rigsdagen forslag.

Imidlertid går jo den økonomiske udvikling videre, medens skattekommissionens overvejelser finder sted, og efterhånden som tiden går, er det blevet mere og mere påkrævet at tilpasse skattelovgivningen til de indtrufne økonomiske forandringer. En sådan tilpasning skulle dog nødig foregribe løsningen af de mere principielle spørgsmål, som skattekommissionen tumler med, og derigennem vanskeliggøre den gennemgribende skattereform, som må komme. Jeg vil gerne her bemærke, at den offentlige debat siden skattekommissionens betænkningens fremkomst i høj grad har drejet sig om skattefradragsreglen. Der er ikke i det nu forelagte forslag rejst noget spørgsmål herom. Min opfattelse er, som jeg forudsætter bekendt, den, at vi ingen saglig rationel løsning opnår på skattelovgivningens område, medmindre der sker en radikal ændring for skattefradragsrettens vedkommende, men dette anliggende må behandles i den større sammenhæng, som et stort revisionskompleks frembyder. Jeg ønsker ikke at få skattefradragsreglens bortfald behandlet som et agitatorisk spørgsmål, og derfor vil jeg vente med forslag herom, indtil det fremtræder i en sådan større forbindelse, at en saglig behandling i et udvalg er mulig.